

Arrest

nr. 106 941 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 10 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAETHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder, die volgens haar verklaringen op 11 oktober 1999 het Rijk is binnengekomen samen met verzoeker, dient op 12 oktober 1999 een asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 30 maart 2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoekers moeder, die volgens haar verklaringen op 9 februari 2004 opnieuw het Rijk is binnengekomen samen met verzoeker, dient op 16 februari 2004 een tweede asielaanvraag in. Inzake

deze asielaanvraag neemt de commissaris-generaal op 22 maart 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Verzoeker dient op 22 januari 2005 een aanvraag tot vestiging in, als bloedverwant in neergaande lijn van een Slowaakse onderdaan.

1.4. Op 21 juni 2005 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 10 november 2012 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting van verzoeker genomen. Dit besluit, dat op 22 november 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Slowakije;

Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van de Europese Unie;

Overwegende dat de ouders van betrokkene zich vluchteling verklaarden op 12 oktober 1999 en dat hun aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van 30 maart 2000 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat ze op 21 december 2000 een aanvraag van machtiging tot verblijf hebben ingediend op basis van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 27 maart 2002 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hen betekend op 23 april 2002; ;

Overwegende dat de ouders van betrokkene zich voor de tweede maal vluchteling verklaarden op 16 februari 2004 en dat hun aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 maart 2004, beslissing hen betekend per post;

Overwegende dat ze op 21 april 2004 een tweede aanvraag van machtiging tot verblijf hebben ingediend op basis van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 19 december 2006 zonder voorwerp werd verklaard, beslissing hen betekend op 19 januari 2007;

Overwegende dat ze op 22 januari 2005 een aanvraag tot vestiging indienden;

Overwegende dat hij op 21 juni 2005 toegelaten werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 11 mei 2008 en 4 september 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal, feiten waarvoor hij op 15 januari 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 3 november 2008 en 27 november 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal (4 feiten); feiten waarvoor hij op 25 februari 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor wat de voorhechtenis te boven gaat;

Overwegende dat hij zich tussen 26 augustus 2009 en 1 september 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan heling, feit waarvoor hij op 3 december 2009 werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren die zal vervangen worden door een gevangenisstraf van 7 maanden;

Overwegende dat hij zich op 21 juni 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 18 februari 2010 werd veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren die zal vervangen worden door een gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 24 april 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal, feit waarvoor hij op 18 maart 2010 werd veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren die zal vervangen worden door een gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 30 november 2009 en 6 juli 2010 schuldig heeft gemaakt aan psychotrope stoffen, voor persoonlijk gebruik in bezit te hebben gehad of aangeschaft, namelijk speed; aan heling (2 feiten); aan bedrieglijke verberging, feiten waarvoor hij op 26 augustus 2010 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 3 maanden en van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 11 juni 2010 en 8 juli 2010 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten); aan diefstal, feiten waarvoor hij op 29 juni 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 14 november 2011 stelt dat "betrokkene na het uitzitten van al zijn gevangenisstraffen pas vrij komt op 1 juni 2016; dat betrokkene vanaf zijn meerderjarigheid de ene strafrechtelijke veroordeling na de andere heeft opgelopen; dat hij geen enkele lering trok uit deze veroordelingen; dat hij telkens opnieuw gelijkaardige feiten pleegde waarbij hij echter geleidelijker aan steeds gewelddadiger te werk gaat; dat het onbetwistbaar vaststaat dat hij door zijn persoonlijk gedrag een groot en ernstig gevaar oplevert voor de openbare veiligheid; dat wat betreft de familiale situatie blijkt dat hij kort voor de leeftijd van 9 jaar samen met zijn ouders en zijn 3 zussen in België aankwam als asielzoeker; dat hij na diverse asiel- en regularisatieprocedures op 21 juni 2005 een vast verblijfsrecht verkreeg; dat hij in België is opgegroeid; dat hij redelijk Nederlands spreekt; dat hij geen diploma heeft behaald maar wel iets af weet van automechanica; dat zijn ouders en zussen eveneens in België zijn gevestigd; dat zijn vader, moeder en oudste zus op bezoek komen in de gevangenis; dat er een zeker familieleven is in België ook al betreft het niet het kerngezin met een vaste levensgezellin en kinderen; dat hij naar eigen zeggen nog weinig banden heeft met zijn thuisland; dat Slowakije echter een EU- lidstaat is en dus geen gevaarlijk of onderontwikkeld land waarnaar een terugkeer onmenselijk of levensbedreigend zou zijn; dat hij thans 21 jaar is en dus oud genoeg om op eigen benen te staan en zelf in te staan voor zijn eigen leven en daden; dat de familiebanden met zijn ouders en zussen hiertoe niet onontbeerlijk zijn; dat hij overigens zelf zijn familieleven op de helling heeft gezet door talrijke misdrijven te plegen met opsluiting in de gevangenis tot logisch gevolg; dat ter zitting betrokkene verklaarde dat hij intussen tot inzicht is , gekomen; dat hij zich voornemt zijn leven te beteren en geen nieuwe misdrijven meer te plegen; dat hij tevens zijn voornemen uit geen contact meer op te nemen met zijn slechte vrienden van vroeger; dat rekening houdend met alle boven vermelde omstandigheden de Commissie adviseert dat aan betrokkene nog een laatste kans zou worden gegeven waarbij thans de uitzetting niet zou worden uitgesproken om de reïntegratie van betrokkene in de Belgische samenleving waarin hij van jongsaf is opgegroeid, niet te hypothekeren en waarbij de familiale situatie van betrokkene geïnterpreteerd in het licht van artikel 8 EVRM thans zwaarder weegt dan zijn gevaarlijkheid voor de openbare veiligheid";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat de ouders van betrokkene en zijn zussen de Slowaakse nationaliteit hebben, dat ze legaal in het Rijk verblijven en dat ze op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat betrokkene sinds 22 januari 2005 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de terugwijzing van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels systematisch met voeten treedt;

Overwegende dat betrokkene in het verleden reeds meerdere kansen heeft gekregen om zich te herpakken;

Overwegende dat betrokkene, ondanks veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit;

Overwegende het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag;

Overwegende dat betrokkene de openbare ernstig heeft geschaad;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [G. M.], geboren te [...] op [...] wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit is de bestreden akte.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 10 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar het aan het bestreden besluit voorafgaandelijke advies dat de Commissie van advies voor vreemdelingen uitbracht en waarin wordt geadviseerd dat hem nog "een laatste kans zou worden gegeven waarbij thans de uitzetting niet zou worden uitgesproken om de re-integratie van betrokkene in de Belgische samenleving waarin hij van jongsaf is opgegroeid, niet te hypothekeren en waarbij de familiale situatie van betrokkene geïnterpreteerd in het licht van artikel 8 EVRM thans zwaarder weegt dan zijn gevaarlijkheid voor de openbare orde". Hij betoogt dat het bestreden besluit dit advies gewoon naast zich neerlegt zonder dat op een behoorlijke en afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van dit advies. Tevens geeft hij aan dat hij moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Verzoeker stelt ook van oordeel te zijn dat zijn persoonlijke en familiale situatie in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wel degelijk zwaarder doorweegt dan het gevaar dat hij vormt voor de openbare veiligheid. Hij geeft eveneens aan dat niet is voldaan aan de bijzondere motiveringsplicht die vereist dat indien de uitzetting een inmenging uitmaakt in het privé- en/of gezinsleven van een vreemdeling uitvoerig wordt uitgelegd op welke wijze de belangenafweging werd doorgevoerd. Hij stelt dat

onvoldoende rekening is gehouden met zijn familiale situatie en met het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Verzoeker betoogt daarnaast niet akkoord te gaan met de beoordeling in het bestreden besluit dat hij nog een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of openbare veiligheid.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar de artikelen 20 en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, gesteld dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren en dit omdat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad en een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Er wordt een overzicht gegeven van de strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich sinds mei 2008 schuldig heeft gemaakt met vermelding van de strafmaat die hem hiervoor telkens werd opgelegd en geoordeeld dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn persoonlijke belangen.

Een eerste punt van kritiek van verzoeker is dat in het besluit tot uitzetting niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad merkt, wat dit betreft, op dat overeenkomstig artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet huidige aangevochten koninklijk besluit tot uitzetting pas kon worden genomen na een voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Dit is geen bindend advies, doch er rust – zoals verzoeker correct aangeeft – op verweerder wel een bijzondere motiveringsplicht in die zin dat indien het advies niet wordt bijgetreden er in de beslissing moet worden gemotiveerd om welke redenen dit advies niet wordt gevolgd. De motivering mag niet beperkt blijven tot een louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop het advies steunt niet te kunnen volgen. Afwijken zal slechts mogelijk zijn indien wettige motieven worden gegeven om van het advies af te wijken en indien uit de formele motivering van het besluit blijkt op grond van welke precieze, juiste en pertinente motieven wordt afgeweken van het advies. Het omstandig motiveren houdt niet in dat de overheid verplicht is het advies te weerleggen. Het volstaat dat uit de beslissing duidelijk blijkt om welke redenen de overheid oordeelde te moeten afwijken van het advies. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Formele motivering van bestuurshandelingen" in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 157-158).

De Raad stelt vast dat in het bestreden besluit tot uitzetting het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 14 november 2011 wordt hernomen, advies waarin wordt geadviseerd thans de uitzetting van verzoeker nog niet te bevelen "*om de re-integratie van betrokkene in de Belgische samenleving waarin hij van jongsaf is opgegroeid, niet te hypothekeren en waarbij de familiale situatie van betrokkene geïnterpreteerd in het licht van artikel 8 EVRM thans zwaarder weegt dan zijn gevaarlijkheid voor de openbare orde*". Vervolgens wordt in het bestreden besluit duidelijk gemotiveerd om welke redenen wordt afgeweken van dit advies. Er wordt – rekening houdende met het gegeven dat de Slowaakse ouders en zussen van verzoeker legaal in België verblijven, dat verzoeker sinds 22 januari 2005 regelmatig en ononderbroken in België verblijft en dat een uitzetting een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM – geoordeeld dat *in casu* de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het privé- en gezinsleven rechtvaardigen en dienen te primeren op dit privé- en gezinsleven in België. Hiertoe wordt besloten omdat verzoeker in het verleden reeds meerdere kansen werden gegeven om

zich te herpakken, doch ondanks veelvuldige veroordelingen volhardde in de criminaliteit en omwille van het winstgevend, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag. Hierbij wordt opnieuw benadrukt dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en door zijn aanwezigheid een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij waarbij zijn aanwezigheid in het Rijk als gevaarlijk wordt beschouwd. De Raad stelt vast dat in het koninklijk besluit tot uitzetting aldus wel degelijk op duidelijke en omstandige wijze de redenen worden gegeven die verweerder ertoe hebben doen besluiten het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen niet te volgen.

In een tweede punt van kritiek betoogt verzoeker dat evenmin zou zijn voldaan aan de bijzondere motiveringsplicht die vereist dat ingeval van inmenging in het privé- en/of gezinsleven van een vreemdeling uitvoerig wordt uitgelegd op welke wijze de belangenafweging werd doorgevoerd. De Raad stelt evenwel vast dat uit de motivering van het bestreden besluit tot uitwijzing zoals hierboven ook weergegeven, blijkt dat rekening is gehouden met het bestaande privé- en gezinsleven van verzoeker in België. Er blijkt op lezing van het bestreden besluit dat een belangenafweging werd doorgevoerd tussen de belangen van verzoeker om zijn privé- en gezinsleven te kunnen verderzetten in België en de belangen van de Belgische samenleving. Er wordt duidelijk gemotiveerd op welke gronden – met name de ernstige schade die verzoeker heeft berokkend aan de openbare orde en de ernstige, reële en actuele bedreiging die hij vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij, hetgeen wordt afgeleid uit de ernstige feiten die verzoeker pleegde en het winstgevend, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag en het gegeven dat verzoeker ondanks meerdere kansen die hij kreeg om zich te herpakken volhardde in de criminaliteit – in huidige voorliggende zaak wordt besloten dat deze laatste belangen primeren en dit op een afdoende wijze.

Waar verzoeker verwijst naar de verregaande gevolgen van het bestreden besluit tot terugwijzing en de daarmee samenhangende verplichting tot een hieraan evenredige motivering, kan de Raad opnieuw enkel vaststellen dat in het besluit tot terugwijzing uitgebreid wordt gemotiveerd waarom een inmenging op dit privé- en gezinsleven *in casu* niet opweegt tegen de ernstige schade die verzoeker heeft berokkend aan de openbare orde én het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische samenleving. Er kan niet worden vastgesteld dat deze motivering niet evenredig zou zijn.

Verzoeker kan ook geenszins worden gevolgd waar hij aangeeft dat de motivering is gesteld in “*zeer algemeen gestelde standaardoverwegingen*”. Er wordt immers op uitgebreide en concrete wijze ingegaan op de verschillende door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten en toegelicht waarom *in casu* de belangen van de Belgische maatschappij primeren op de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker in België. Ten overvloede dient bovendien gediend te worden dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat het bestreden besluit niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat de motivering opgenomen in het bestreden besluit tot terugwijzing pertinent en draagkrachtig is en tegemoet komt aan de bijzondere motiveringsplicht die op verweerder rustte nu werd afgeweken van een voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen en in het licht van de inmenging die het bestreden besluit vormt op het bestaande privé- en gezinsleven van verzoeker in België. De motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden besluit is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Door middel van zijn uiteenzetting geeft verzoeker ook duidelijk aan kennis te hebben van de determinerende motieven die aan het besluit tot uitzetting ten grondslag liggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betoogt dat hij voor de leeftijd van 12 jaar in België is aangekomen en geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij er geen naaste familie of mogelijkheden van opvang meer heeft en dat zijn privé- en gezinsleven zich volledig in België afspeelt. Hij benadrukt dat zijn ouders en zussen allen gevestigd zijn in België en wijst op zijn jeugdige leeftijd en het gegeven dat hij goed Nederlands verstaat en spreekt. Hij is van oordeel dat de bestreden akte tot gevolg zal hebben dat hij geen regelmatige contacten meer zal kunnen onderhouden met zijn naaste familie.

Niettegenstaande het gegeven dat een nuancering dient te worden aangebracht op de stelling van verzoeker dat hij voor de leeftijd van 12 jaar in België is aangekomen – in de zin dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tussen zijn negen en veertien jaar blijkbaar een zekere tijd met zijn moeder is teruggekeerd naar zijn herkomstland, gelet op de nieuwe asielaanvraag die zijn moeder op 16 februari 2004 indiende waarbij zij verklaarde op 9 februari 2004 opnieuw het Rijk is binnengekomen – is het niet betwist dat verzoeker een privé- en gezinsleven in België heeft opgebouwd. Centraal staat de vraag of het bestreden besluit tot uitzetting dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van 10 jaar een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op dit privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en ze noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet in redelijkheid kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn concrete persoonlijke en familiale situatie. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekers ouders en zussen legaal in België verblijven en hem bezoeken in de gevangenis en dat verzoeker sinds 22 januari 2005 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft. Er wordt evenwel geoordeeld dat de ernstige, reële en actuele bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde primeert op zijn persoonlijke en familiale belangen.

De Raad stelt vast dat in huidig voorliggende zaak de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De bestreden akte wordt immers genomen ter vrijwaring van 's lands openbare orde en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische samenleving in zijn geheel kan verder niet worden vastgesteld. Hiertoe wordt gewezen op het volgende.

Er dient te worden benadrukt dat het verzoeker zelf is die zijn privé- en gezinsleven in België in het gedrang heeft gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de veelvuldige strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte. In het koninklijk besluit tot uitzetting wordt hierover geoordeeld dat verzoeker aldus de openbare orde ernstig heeft geschaad en een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij waarbij zijn aanwezigheid in het Rijk als gevaarlijk wordt beschouwd. Hiertoe wordt besloten op grond van de veelvuldige strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde en gelet op de verschillende kansen die verzoeker in het verleden heeft gekregen om zich te herpakken, doch waarbij verzoeker ondanks veelvuldige veroordelingen volhardde in de criminaliteit. Er wordt gewezen op het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag. De Raad stelt vast dat op dit punt ook de Commissie van advies voor vreemdelingen opmerkte dat verzoeker geen enkele lering trok uit zijn veroordelingen, doch telkens opnieuw gelijkaardige feiten pleegde waarbij hij geleidelijk aan steeds gewelddadiger te werk ging. De Commissie erkende dan ook dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een groot en ernstig gevaar oplevert voor de openbare veiligheid.

Verzoeker betwist dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Met zijn betoog weerlegt hij deze motivering in de bestreden akte evenwel niet. Zo kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat in de bestreden akte enkel zou worden verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordelingen en zonder dat rekening wordt gehouden met zijn concrete familiale situatie. Zo wijst de Raad erop dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch ook wordt aangegeven voor welke feiten verzoeker werd veroordeeld en tot welke strafmaat. Tevens werd de schade voor de openbare orde die het gevolg was van de gepleegde feiten nagegaan alsook of uit de gepleegde feiten en het persoonlijk

gedrag van verzoeker een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde blijkt. Er werd vervolgens een belangenafweging doorgevoerd tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische samenleving, waarbij werd geoordeeld dat het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan zijn persoonlijke belangen. Verzoeker toont niet aan met welke concrete aspecten van zijn privé- en/of gezins- of familieleven ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden akte. Verzoeker maakt door louter te verwijzen naar zijn familiale situatie ook niet aannemelijk dat ten onrechte werd weerhouden dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker betoogt verder dat de laatste door hem gepleegde strafrechtelijke feiten dateren van 2010 en dat deze feiten niet meer actueel zijn. Het gegeven dat de laatst gepleegde feiten dateren van 2010 verhindert evenwel nog niet dat verweerder in de bestreden akte op basis van het geheel van de in het verleden door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten vaststelt dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker actueel nog steeds een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor de Belgische samenleving, onder meer gelet op de vele kansen die verzoeker reeds kreeg om zijn gedrag aan te passen doch waar hij gelijkaardige feiten bleef plegen en zelfs steeds gewelddadiger te werk ging. Gelet op het gegeven dat verzoeker sinds 16 juli 2010 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten en hij zich tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden akte in de gevangenis bevond, kan ook geen werkelijke en oprechte gedragswijziging worden vastgesteld. Bovendien kan er in dit verband op worden gewezen dat verzoeker – zoals verweerder uitdrukkelijk aanhaalt – na in het verleden te zijn vrijgesteld telkens opnieuw nieuwe feiten pleegde. Het gegeven dat verweerder heeft gewacht tot 10 november 2012 om de bestreden akte te nemen, houdt verder evenmin in dat niet meer kon worden vastgesteld dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. Zoals aangegeven, bevond verzoeker zich al die tijd in de gevangenis zodat het gevaar voor de openbare orde niet acuut was en verhindert dit gegeven niet dat verweerder alsnog toepassing maakt van de artikelen 20 en 43 van de Vreemdelingenwet.

Verder dient te worden aangenomen dat – zoals ook wordt aangegeven in het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen – verzoeker, die 22 jaar was op het ogenblik van het nemen van de bestreden akte, oud genoeg is om op eigen benen te staan en zelf in te staan voor zijn eigen leven en daden en dit zonder dat de familiebanden met zijn ouders en zussen hiertoe onontbeerlijk zijn. Er blijkt ook niet dat verzoeker de Slowaakse taal niet meer machtig zou zijn of dat hij niet in staat zal zijn om zijn leven opnieuw op te bouwen in Slowakije. Verzoeker gaf zelf aan dat hij hier geen diploma haalde maar wel iets afweet van automechanica, en er blijkt niet dat deze kennis hem niet eveneens van nut kan zijn in zijn land van herkomst. De Raad merkt verder ook op dat op geen enkele wijze blijkt dat een verderzetting van het gezinsleven in Slowakije onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn indien de gezinsleden dit wensen. Zowel verzoekers ouders als zussen hebben tevens de Slowaakse nationaliteit en, niettegenstaande zij een verblijfsrecht in België hebben, blijkt niet dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om samen met verzoeker in hun herkomstland te verblijven. Minstens kunnen de familieleden van verzoeker op regelmatige tijdstippen verzoeker opzoeken in Slowakije. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting afgeleid worden voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland).

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat *in casu* het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van verzoeker die erin bestaan dat hij een privé- en gezinsleven in België heeft opgebouwd. Een incorrecte belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.3. Verzoekers betoog dat de bestreden akte kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, hangt nauw samen met de – in het licht van de bespreking van artikel 8 van het EVRM – reeds beoordeelde belangenafweging tussen verzoekers persoonlijke belangen en de belangen van de Belgische samenleving. Hierbij werd reeds vastgesteld dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de private en familiale belangen van verzoeker en dat niet kan worden vastgesteld dat een incorrecte of kennelijke onredelijke belangenafweging werd doorgevoerd bij het nemen van de bestreden akte.

Er blijkt verder niet op welke wijze het betoog van verzoeker dat het begrip “openbare orde” “slechts *in abstracto* werd geformuleerd zonder een concrete invulling” kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte

blijkt dat verweerder een opsomming heeft gegeven van de verscheidene strafrechtelijke feiten en op basis van deze feiten en het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van deze feiten heeft geoordeeld dat verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad en een actuele, ernstige en reële bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Aldus werd duidelijk aangegeven op welke concrete gronden werd geoordeeld dat er wat verzoeker betreft een ernstig en actueel gevaar is voor de openbare orde.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker aan de hand van zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de bestreden akte is gesteund op een incorrecte feitenvinding of dat de overheid niet in redelijkheid is gekomen tot de door hem gedane vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.4. Het vertrouwensbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker verwijst naar “*een vaste gedragslijn van de overheid*”, doch toont op geen enkele wijze aan op welke manier de *in casu* bestreden akte van een welbepaalde gedragslijn zou afwijken. In zoverre verzoeker hiervoor zou verwijzen naar het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, herhaalt de Raad dat deze Commissie slechts bevoegd is tot het geven van niet-bindende adviezen en dat het mogelijk is – mits motivering – van deze adviezen af te wijken. Hierboven werd reeds vastgesteld dat is voldaan aan de bijzondere motiveringsplicht die op verweerder rustte nu hij afweek van het advies van de Commissie. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op het betreffende advies van de Commissie om te stellen dat een rechtmatig vertrouwen werd gecreëerd dat hij niet uit het Rijk zou worden gezet. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Verzoeker voert verder nog een schending van 10 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel aan. Er ontbreekt evenwel een toelichting over de wijze waarop deze bepaling of dit beginsel geschonden is door het nemen van de bestreden akte. Hierdoor wordt verweerder ook de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Dit onderdeel van het middel dient dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, als onontvankelijk te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Het enige middel is, in zoverre het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS